

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa K. S.
przeciwko P. [...] S.A. w W.
o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód do uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał oczywistą jej zasadność oraz występowanie istotnych zagadnień prawnych. Po pierwsze, skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Zakwestionowane postanowienia wzorca umownego stosowanego przez ubezpieczyciela rzeczywiście mogą budzić wątpliwości, jednak analiza zaskarżonego wyroku nie dowodzi, aby Sąd w sposób oczywiście nieprawidłowy wyłożył lub zastosował prawo, a argumenty skarżącego są wyłącznie polemiką z tezami zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W szczególności nie jest trafne zawarte w skardze kasacyjnej stwierdzenie, że o „abuzywności” klauzuli zawartej we wzorcu umownym świadczy już tylko to, że bez niej sytuacja prawna konsumenta byłaby korzystniejsza – tymczasem aby klauzulę uznać za niedozwoloną, musi ona naruszać prawa konsumenta w sposób rażący (art. 385¹ § 1 k.c.). Po drugie, w ocenie skarżącego wymaga wykładni Sądu Najwyższego pojęcie głównego świadczenia w kontekście umowy ubezpieczenia, ponieważ postanowienia umów określające główne świadczenia nie podlegają kontroli jako klauzule niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.). Jest jasne, że głównym świadczeniem w umowie ubezpieczenia jest zapłata określonej sumy pieniężnej w razie wystąpienia wypadku ubezpieczeniowego – kwestia ta nie budzi wątpliwości ani w literaturze, ani w judykaturze. Odmiennie niż wskazano w skardze kasacyjnej w szczególności nie jest głównym świadczeniem określenie wysokości sumy ubezpieczeniowej, gdyż w konkretnej umowie strony mogą w ogóle zdecydować się na nieokreślenie takiej sumy. W konsekwencji nie wymaga wykładni i nie budzi wątpliwości, że wszystkie postanowienia wzorca umownego dotyczące ustalenia wysokości tej sumy nie mogą zostać uznane za „abuzywne” – dotyczy to także sposobu ustalenia wysokości należnego odszkodowania – chyba że nie zostały

uregulowane w sposób jednoznaczny (art. 385¹ § 1 k.c.). Po trzecie, skarżący stawia pytanie, czy wzorce umów dołączanych do umów ubezpieczeń dobrowolnych mogą ograniczać swobodę konsumenta co do sposobu likwidacji szkody. Kwestia ta nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania. Istota dobrowolnego charakteru ubezpieczenia powoduje, że mniej rygorystycznej kontroli ze strony państwa wymagają wzorce umowne, ponieważ konsument może odmówić zawarcia takiej umowy i zawrzeć ją z innym podmiotem. Nie ma zatem uzasadnienia, aby postanowienia wzorca umownego co do sposobu naprawienia szkody traktować inaczej niż pozostałe postanowienia wzorca – nie ma podstaw, aby *a priori* wyłączać ich dopuszczalność. Mogą one zostać poddane kontroli *in concreto*, a poza tym, jeżeli konsument ich nie akceptuje, może wybrać innego ubezpieczyciela.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]